

Hana Repová

SÚKROMNÉ PROBLÉMY

KASSANDRA

Moja grécka rodina

Hana Repová

SÚKROMNÉ PROBLÉMY
KASSANDRA

Hana Repová
Súkromné problémy Cassandra
Copyright © by Hana Repová
Cover design © by Zuzi Maat
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by vydavateľstvo BESTSELLER

Glosár

Postavy, ktoré sa objavajú v tejto knihe a ktoré ste mali možnosť spoznať v predchádzajúcich dieloch. Ak ste žiadnu z predchádzajúcich kníh nečítali, radi vám ich krátko priblížime.

Sebastian a jeho priateľka Ina (Viac o ich príbehu sa dozviete v knihe Sebastian.)

Sebastianova staršia sestra Tina a jej manžel Adam (Viac o ich príbehu sa dozviete v knihe Tina.)

Sebastianova sestra Lilly a jej manžel Matteo (Viac o ich príbehu sa dozviete v knihe Lilly.)

Lilly je dvojča s Denisom

Denis a priateľka Monika (Viac o ich príbehu sa dozviete v knihe Denis.)

Sebastian, Tina, Lilly a Denis sú štyria súrodenci, ktorí vyrastali spolu v Žltom dome. Majú spoločnú matku, ale Sebastian má iného otca.

Sebastianovi grécki súrodenci, s ktorými má spoločného otca:

Staršia sestra Cassandra (V tejto knihe sa dozviete práve jej príbeh.)

Mladšia sestra Elaia

Brat Niko zomrel

ISBN: 978-80-8252-040-1 pdf

Kapitola 1

Kassandra ľahostajne prerezala nořom obáľku. Nebola totiž zvedavá na jej obsah. Vedela, čo v nej bude. Keď ju otočila, vypadlo z nej blahoželanie k narodeninám s trblietavou tridsiatkou.

„Všetko najlepšie, ty opica,“ stálo tam napísané krivolakým písmom jej kamarátky Lindy.

Nechala blahoželanie prekľznuť medzi prstami a padnúť na podlahu. Siahla po pohári vína, ktoré si práve naliala, a prešla k oknu. Pohľad jej zaletel k vysvieteným mrakodrapom – pýche tohto mesta, ale hlavou jej vírila jediná myšlienka.

Keď si kedysi predstavovala, ako bude jej život po dvadsaťpäťke vyzeráť, mala pred očami celkom iný obraz. Videla na svojej ruke zásnubný prsteň a v posteli vedľa seba niekoho, kto by ju objal, keď ju znova prenasledoval v snoch jej grobiansky otec.

Druhá polovica jej posteľe však zívala prázdnotou. Sem-tam sa tam na jednu noc objavil nejaký muž, ktorý oslovil ženu v nej a zároveň sa neobával osloviť ju. Nestávalo sa to často, lebo muži cítili jej odstup aj jej neprístupnosť, a málokto, prinajmenšom triezvy, tieto signály nezachytil. Ale mala železné pravidlo. Jedna noc, nie viac. Keď si na druhý deň ráno pýtal

jej číslo, navrhla, že zavolá ona. Tí inteligentnejší pochopili, že na jej telefonát čakať nemajú. Chlapi v jej živote hrali len vedľajšiu úlohu. Z času na čas sa pokúsili splniť úlohu, ktorú na nich kládla, a uspokojiť ju, keď potrebovala otvoriť ventil a odbúrať stres. Že sa to za posledné roky žiadnemu z nich nepodarilo, ju frustrovalo viac a viac, preto sa aj to, že sem niekoho priviedla, stávalo čoraz zriedkavejšie. A bližšie si ich k telu nepúšťala. Vzťah s nikým, koho poznala, pre ňu neprichádzal do úvahy. Aj keď v poslednom čase cítila, že sa s ňou niečo deje. Akoby sa v jej vnútri dvíhala akási cunami.

Zúfalo sa ju snažila udržať pod kontrolou tým, že zmenila pár vecí vo svojom živote – medziiným svoj výzor –, ale cítila, že to nestačí a jej nespokojnosť vyústila aj do zmien v jej vnútri.

Už roky chodila na terapiu a naučila sa svojich démonov ako-tak držať na uzde. Ale po tom, ako sa zrazu na scéne objavil jej nevlastný brat Sebastian, sa znova všetko odkiaľsi, kam to v podvedomí zamkla, vynorilo späť.

Hoci od malička vedela, že Sebastian existuje a takmer ho nenávidela, bolo iné vidieť ho na vlastné oči, ako keď stojíte tesne pri koľajnici a okolo vás prejde IC vlak šílenou rýchlosťou. Keď jej sestra Elaia pred niekoľkými rokmi volala, aby jej oznámila, že Sebastian hľadá svoju grécku rodinu, chcela si zakryť uši ako malé dieťa. Nechcela o ňom nič počuť. Čo ju bolo po niekom, koho jej otec splodil v Nemecku počas svojich rokov vo vojsku? Okrem pár génov s ním nemala nič spoločné!

A nenávidela ho za to, že ho otec vytiahol pri každej príležitosti, keď ich trápil niečím, čo bolo nad ich sily. Neboli ako Se-

bastian! Boli neschopní a leniví darmožráči! Deti, ktoré doma pracovali ešte predtým, ako odišli do školy, a ešte niekoľko hodín po tom, ako sa z nej vrátili. A Sebastian si zatiaľ žil niekde v Nemecku, v blahobyte a na nich kašlal. Tejto predstavy sa chcela držať do konca života, ale Basti, ako ho volali v rodine, kde vyrastal, jej urobil škrt cez rozpočet.

Prišiel do Grécka, aby našiel svojho otca. To, čo našiel, sa však zjavne nezhodovalo s predstavou, akú o ňom mal. Starý zatrpknutý grobian mu zabuchol dvere pred nosom. Zrazu po stretnutí so svojím synom netúžil. Možno preto, že jeho syn medzičasom vyrástol a on sa mu mal zodpovedať z toho, že jeho matke pri zmienke o jej tehotenstve poslal len peniaze na potrat. Namiesto otca však Sebastian našiel sestry a brata, hoci s bratom mu osud doprial len pár chvíľ.

Lenže práve vtedy, v jej dome v Grécku, kam Sebastian prišiel, aby s Nikom strávil jeho posledné dni, dostával Kassandrin obranný múr trhliny. Nie vtedy, keď ho Elaia spoznala a ospevovala, aký je milý, slušný, sympatický, dobre vychovaný...

To všetko bolo Kassandre ukradnuté. Ale to, že krátko pred Nikovou smrťou naozaj prišiel a zostal až do horkého konca, hoci nemusel, na ňu urobilo dojem. Akokoľvek pred tým zadržala oči, videla, že Sebastian trpel s nimi. Dnes ráno jej zavolať, aby jej zablahoželel k narodeninám a oznámil, že sa so svojou priateľkou vracajú po troch rokoch v Paríži späť do Nemecka. A ona sa tešila ako idiot!

Bola hlúpa, že si na to svoje srdce nevedela dať pozor. Počas posledných rokov sa jej však neustále maličkými gestami snažil

naznačiť, že je pre neho dôležitá, hoci si to odmietala pripustiť. A keď jej dnes ráno zavolať a povedal *všetko najlepšie, sestrička*, trhala jej bradou a hneď ako hovor ukončil, rozplakala sa!

Bolo možné, že bola naozaj taký idiot? Nevedela, čím presne to bolo, ale Sebastian našiel štrbinu v jej obrannom štíte a ničil ho. Maličkými krôčikmi, ale neúnavne ho ničil.

Kapitola 2

V nasledujúce ráno Kassandru zobudilo vyzváňanie mobilu. Už podľa melódie vedela, že je to Linda, inak by zrejme ani nezdvihla.

„Haló,“ zachrapčala do telefónu, z ktorého sa namiesto odpovede ozývalo Lindino falošné *Veľa šťastia, zdravia... Veľa šťastia, zdravia...*

„Stačí..“ zakvílila Cassandra do mobilu a posadila sa na posteli. „Prepáč, viem, že tvoj spev by mal byť darček, ale je to skôr trest,“ zašomrala, načo Linda na druhej strane odvrkla, že týmto svetom lomcuje nevďak.

„Vidím, že si vstala v skvelej nálade. Otvorila si už ten odkaz? Zostáva už iba desať minút. Sofia práve napísala, že sa tiež ide pripojiť.“

„Aký odkaz? Nerozumiem.“

Kassandra sa načiahla za pohárom vody a tabletkou, ktoré si včera večer prezieravo pripravila. Nepila síce veľa, ale už malé množstvo červeného vína jej spôsobovalo migrénu. Napriek tomu sa ho ako pravá Grékyňa nedokázala celkom vzdať a večera večer vypila zahalená melanchóliou dokonca dva poháre.

„Aký odkaz? No predsa náš darček k tvojim narodeninám.“

„Môžeš mi láskavo vysvetliť, o čom to hovoríš?“

„Zapni si počítač, prihlás sa na Skype a uvidíš. Teraz! Hneď!“

Kassandra neprotestovala. Pri Linde to jednoducho nemalo zmysel. Ako matka samoživiteľka, ktorej bývalý manžel predtým, ako zmizol do Ameriky, nechal na krku dieťa a kopu dlhov, sa musela naučiť v živote presadiť. Vstala teda z postele, hodila na seba biely hodvábný župan s maľovanými žltými kvetmi, zobrala zo stolíka svoj laptop a znova sa vrátila do postele, kde si ho v tureckom sede otvorila na kolenách. Predtým, ako sa prihlásila k videohovoru, použila jediný skrášľovací postup, ktorý mala poruke... Prihľadila si vlasy a nasadila svoje okuliare s veľkým čiernym rámom. Napriek tomu sa pohľadu na seba na obrazovke svojho počítača trochu zľakla. Linda a Sofia, ktoré už boli pripojené, sa pri pohľade na ňu rozrehotali.

„Okamžite sa prestaňte žrebiť!“ zahriakla ich, načo sa síce snažili svoj smiech trochu kamuflovať, ale darilo sa im to veľmi chabo. V čete pred ňou sa otvorilo nové okno, do ktorého Linda poslala nejaký odkaz.

„Dúfam, že keď na to kliknem, nekúpim tým automaticky kravu na Islande,“ prehodila, ale v tom momente už klikala na odkaz.

Na obrazovke sa načítala stránka a na nej oznam: *Aukcia sa začína o štyri minúty a dvadsať sekúnd.*

„Aukcia? Aká aukcia?“

„No veď ti vravím, že je to náš spoločný darček k tvojim narodeninám. Čo sa dá kúpiť niekomu, kto zarába niekoľkonásobok toho, čo my dve so Sofiou? Museli sme vymyslieť niečo originálne.“

„Nehovorte mi, že idete dávať ponuku na nejakej dobročinnnej akcii, kde mi vyberiete nejakého džigola na jeden večer, lebo vám pri najbližšom stretnutí osladím kávu preháňadlom.“

„No prepáč... Ak by sme ti vyberali chlapa, tak už rovno aj na jednu noc. My s Lindou zasa nie sme trochárky.“

„Nechcite ma našťvať! Fakt nechcem žiadneho chlapa na jednu noc. Nepotrebujem chytiť nejakú pohlavnú chorobu.“

„Upokoj sa. Nekúpili sme ti chlapa. Kupujeme ti prekvapenie! A dokonca si môžeš sama vybrať, aké...“

Kassandra postrehla, že nápis zmizol a na jeho mieste sa objavila veľká hala, po ktorej sa hekticky pohybovalo niekoľko ľudí. Potom kamera zachytila aukčný pult a muža, ktorý sa očividne pripravoval na aukciu. Zmenšila si okno, v ktorom videla Lindu a Sofiu, a zväčšila to s aukciou.

„Nechápem, o čo...“ V tom momente zbadala, ako do sály napochodovalo niekoľko chlapíkov, ktorí začali pred pult ukladať kufre.

„To nemyslíte vážne!“ skríkla.

„Smrteľne vážne!“ Sofia sa znova chichotala. „Prepáč, ale tento mesiac som mala fakt nečakané výdavky. Môjho psa zrazilo auto a jeho operáciu budem splácať ešte niekoľko mesiacov. Tvoj darček teda musí byť prispôsobený mojej momentálnej finančnej situácii. Ale Billy ťa pozdravuje a ďakuje, že sa kvôli nemu uskromníš.“

Kassandra si konečne vydýchla, že jej neplánujú kúpiť chlapa, ale iba starý kufor, ktorý niekto zabudol niekde na letisku. A v ňom budú zrejme mokré smradľavé plavky.

„Keď má človek kamarátky ako vás dve, naozaj nepotrebuje nepriateľov! Jedna v Hamburgu, druhá v Mníchove! Neprídete si so mnou ani pripíť! A preto, že toho vypláznutého škaredého tvora, ktorého nazývaš psom, zrazilo auto, lebo určite niekde zacítil páreniachtivú kamošku, dostanem teraz ja starý kufor!“

„Kassandra! Billy je tu a môže ťa počuť!“ skríkla Sofia a zakryla psovi, ležiacemu na jej kolenách, uši.

„Tšššš, už sa to začalo...“ prerušila ich Linda a obrátila ich pozornosť na aukciu.

„Tak čo? Chceš tento? Musím reagovať veľmi rýchlo, tak sa rozhodni.“

„Nie!“ Kassandra videla kufor striebornej farby a aj to, že vyvolávacía cena bola prehnane vysoká. Pochybovala o tom, že vnútri kufra bude niečo, čo by to vyvážilo.

„Okej a čo ten ďalší?“

„Nie, ten je nejaký obratý. Keď už mám dostať kufor, tak, prosím, žiadny geriatrický. Chcem pekného mladého šviháka,“ odvetila Kassandra, ktorej konečne zabrala tabletká proti bolesti, čo jej zlepšilo náladu. Vlastne sa jej ten nápad s kufrom teraz zdal celkom zábavný.

Baby mali pravdu. Mohla si dovoliť kúpiť všetko, čo potrebovala, a aj to, čo nepotrebovala. A určite nepotrebovala drahé ani hodnotné dary. Čo naozaj potrebovala, sa nedalo kúpiť za nijaké peniaze tohto sveta, ale o tom nikdy s nikým nehovorila. Bolo to ukryté hlboko v jej vnútri.

„Dobre. A čo tento? Hovor! Rýchlo!“ súrila ju Linda.

„Nie, to nie je nič pre mňa,“ odvetila Kassandra a naliala si

ďalší pohár vody. Krikľavý kufor ružovej farby rozhodne nebol jej štýl. „Čo si od tohto nezmyslu vlastne sľubujete?“

„My? Vôbec nič,“ odvetila Sofia. „Dúfali sme len, že v tom kufri budú nejaké trenírky, ktoré môžeš porozhadzovať po byte, ak k tebe zavíta nejaká pánska návšteva, ktorej sa budeš chcieť silou–mocou zbaviť.“

„A čo tento?“

Kassandra hľadela na kufor pred sebou a mala zvláštny pocit. Pocit, že je to niečo, čo patrí tam, kde je ona. Napriek tomu, že bol biely a posiaty čiernymi šmuhami, ktoré svedčili o nedobrom zaobchádzaní, bola pri pohľade naň ako paralyzovaná.

„Kassandra!“

Čo však zapríčinilo tento pocit? Z čoho pramenil?

„Kassandra, vnímaš ma?“

„Kúp ho!“

Kassandra počula, ako Sofia kričí na Lindu, aby podala ponuku na kufor, ale sama nedokázala nič povedať. A ak mala byť úprimná, ani nechcela nič povedať. Chcela mlčať a jednoducho precítiť ten zvláštny pocit, čo ju nečakane zalial.

„Mám! Mám ho! Je tvoj! Kassandra, je tvoj!“

Ani hodnú chvíľu po tom, čo sa Linda a Sofia smiali pod vplyvom adrenalínu z toho, že sa im podarilo vyhrať aukciu, Kassandra nedokázala odpútať svoju pozornosť od myšlienky na kufor.

„Kassandra? Si v poriadku? Sofia, fakt si o ňu začínam robiť starosti, či nedostala z toho napätia porážku. Vieš, v jej veku...“

Kassandra konečne odtrhla pohľad od obrazovky, lebo kufor zmizol a nahradil ho iný. Krásny lesklý kúsok svetoznámej značky.

„Dokelu,“ zaúpela Linda, keď ho videla. „Mali sme kúpiť radšej tento.“

„Chcem ten môj.“ Kassandra nevedela, kto tie slová za ňu vyslovil.

„Baby, nemajte mi to za zlé, ale mne je nejako mizerne. Zrejme mi to včerajšie víno nesadlo. Pôjdem si ešte ľahnúť a ozvem sa, keď mi bude lepšie.“

Linda so Sofiou naoko trochu protestovali, ale Linda nakoniec slúbila, že sa o zvyšok vybavovačiek ohľadne aukcie postará, a Kassandra sa ozve znova, až jej bude lepšie. S tým sa Kassandra rozlúčila, zaklapla laptop a položila ho na prázdnu stranu postele. Pocit, aký ju zalial, keď videla ten kufor, jej naozaj navodil husiu kožu. Zatvorila oči a nechala sa unášať svojím snom.

Zobudila sa o tri hodiny a niekoľko minút premýšľala, či sa jej tá bizarná situácia s kufrom iba nesnivala. Ale jej laptop ležal vedľa nej na posteli a v mobile si našla správu, v ktorej jej Linda oznamovala, že všetko zariadila a kufor jej dovezú o niekoľko dní. A znova sa u nej objavil ten neopísateľný pocit.

Vstala, dala si sprchu a so šálkou kávy si sadla na širokú papretnú dosku so špeciálnym matracom, ktorú dala inštalovať, hneď ako sa sem nasťahovala. Nejaký čas síce musela vyjednávať s majiteľom bytu, pokým s týmito úpravami súhlasil, a tak-

tiež sa musela na tom podieľať finančne, no výsledok stál za to. Po oboch stranách okna bola teraz zabudovaná knižnica, špeciálne osvetlenie smerujúce priamo na miesto, kde mohla sedieť, ale aj pohodlne ležať, a reproduktory v stenách, keď tu počúvala hudbu. Toto miesto bolo pre ňu naozaj rajom na zemi. Milovala sedieť v okne a čítať, obložená vankúšmi, ponořená do príbehu, alebo si tu len vychutnávala kávu a sledovala ulicu pod sebou. Ludí, náhliacich sa nevedno kam za vyšším zárobkom, ktorý ich aj tak neurobí šťastnejšími. Bola to pasca, do ktorej padali všetci v tomto storočí vrátane nej.

Po tom, ako dopila kávu, otvorila laptop a načítavala svoju pracovnú mailovú schránku. Vtom zastala uprostred pohybu, lebo jej napadli Elaine slová pri ich poslednom rozhovore, keď Kassandru obvinila, že je vorkoholička a práca je zmyslom jej života. Vraj si zrejme vôbec neuvedomuje, že je od nej chorobne závislá. Cassandra vtedy vehementne protestovala, aj keď tušila, že Elaia nie je ďaleko od pravdy.

Necítila sa síce závislá, ale bola pravda, že práca sa pre ňu stala zmyslom života. Pracovala priveľa, čo jej hlásili nielen unavené suché oči, ale aj chrbtica. Rozhodla sa Elaia, ale hlavne sebe, dokázať, že počas víkendu, keď mala voľno a okrem toho aj narodeniny, nechá prácu pracou, hoci jej to určite nepadne ľahko. Aj keď s nevôľou, predsa len sa prinútila zatvoriť počítač a zrazu nevedela, čo so sebou.

Prechádzka? Upratovať? Čítať?

Naplnila ju melanchólia z toho, že jej duša je predsa taká osamelá.

Kapitola 3

Kuriér, ktorý jej v nasledujúci týždeň priviezol kufor, sa na ňu pozeral trochu zmätene. Ten čiernymi šmuhami posiaty kufor sa zrejme nehodil k elegantnej upravenej dáme, ktorá ho preberala. Vyzdvihla si ho vo vstupnej hale domu, v ktorom bývala, a vo výťahu sa zadívala na svoj obraz v zrkadle. Za posledný rok výrazne zmenila svoj výzor. Od svetlých vlasov sa vrátila opäť k svojim prirodzeným tmavým a nechala si ich narásť. Linda tvrdila, že teraz vyzerala prístupnejšie. Vlastne to Linda ju priviedla na túto myšlienku, keď sa jej zverila, že túži po nejakej zmene. No nevedela, či pôsobiť prístupnejšie bol efekt, ktorý chcela dosiahnuť. Svoj imidž si už roky pestovala na tom, že budila dojem nedosiahnuteľnej. Chcela, aby si od nej ľudia udržiavali odstup. Chcela, aby ju považovali za chladnú mrchu, a nahovárala si, že v skutočnosti ňou aj bola.

Výťah sa s cinknutím otvoril a len čo odomkla dvere bytu, počula, ako jej na zapnutom laptope zvoní prichádzajúci hovor. Nemusela sa ani pozrieť, kto volá. Vedela to celkom presne.

„Čo zasa chcete, vy otravy?“ spýtala sa, keď hovor prijala.

„Tak čo, hovor! Dorazil?“ Linda jej nedala ani vydýchnuť, hoci to, že volala práve teraz, znamenalo, že jej prišla správa o doručení a vedela to úplne presne.

„Áno, práve mi ho doručili,“ odvetila a nasmerovala kameru na kufor stojaci vedľa seba.

„Dokelu, počkaj. To je ako v kine, idem si urobiť popkorn! Alebo teda aspoň zobrať pohár vína,“ zvrískla Sofia a za moment im obom kývala do kamery s pohárom bieleho.

„Vám sa smeje, ale ja mám fakt strach ho otvoriť. Mala by som to urobiť niekde vonku. Čo ak z neho niečo vyskočí?“

„Na to zabudni!“ Linda pohoršene potriasla hlavou a naklonila sa bližšie ku kamere, akoby tak mohla vidieť viac.

„Nebuď posraná, Cassandra! Tie kufre na letisku určite presvecujú a divila by som sa, ak by ich aj nevykradli. Určite všetko ako-tak hodnotné už dávno zmizlo. Dúfam, že neočakávaš, že tam bude niečo veľkolepé.“

„Taká naivná naozaj nie som. A uznávam, že tentoraz ste sa svojou originalitou naozaj prekonali. Mne by stačilo, keby tam nebolo nič živé!“

Kassandra ešte raz upravila polohu laptopu, aby kamera presne zaberala miesto, kde stál kufor. Potom si dala aj ona na odvalu jeden veľký hlt vína a začala opatrne, centimeter po centimetri, otvárať zips na kufri.

„Tak čo?“ súrila ju Sofia.

S Lindou mali obidve prilepené nosy až na kamere vlastných laptopov.

„Dobrá správa je, že odtiaľ zatiaľ netrčí žiadny chvost,“ odvetila Cassandra a opatrne otvárala zips ďalej. Jeho väčšia časť bola už otvorená, keď sa zrazu niečo prešmyklo cez otvor a vyklázlo von.

„Aaaaa,“ zvrískla Cassandra a inštinktívne odhodila kufor smerom od seba.

„Ježiši, skoro mi cvrklo.“

„Čo je? Čo to bolo?“ Linda sa dožadovala odpovede.

„Nohavičky.“

„Prosím?“

„Hovorím ti, že dámske nohavičky.“

„No úžasné! Tak to sme ti nakoniec kúpili dámsky kufor? Neverím!!! Podľa stavu, v akom je, som si bola istá, že patrí mužovi.“

„Mňa sa to fakt nepýtaj!“ Cassandra zdvihla palcom a ukazovákom ružové dámske nohavičky, zabalené vo fólii, a ukázala ich do kamery.

„A tak aspoň sú nové a náhodou pekné. Možno ti nakoniec aj sadnú,“ skonštatovala Linda a Sofia sa pridrhlá vínom.

„Vďaka, nie je to celkom moja farba.“

Kassandra sa znova zohla ku kufru a opatrne ho otvorila.

„Je plný dámskeho oblečenia.“

Akoby to tvrdenie musela podporiť, zdvihla pred kameru ďalšie, vo fólii zabalené kúsky s tigrou potlačou.

„Ach, dokelu!“ Linda odula spodnú peru.

„Fakt som dúfala, že to bude väčšia zábava. Nemôžem uveriť, že taký starý a dobitý kufor môže patriť žene. Čo s ním, preboha, robila?“

„To naozaj neviem. Je v ňom len oblečenie. Síce tuším všetko nové, ale nič pre mňa, takže ak máte záujem, kľudne sa ozvite.“

„Zaves to aspoň na nejaký bazár a kúp si za získané peniaze fľašu dobrého vína.“

Kassandra opatrne vyberala ďalšie a ďalšie kúsky zabalené vo fólii.

„Nechápem, ako môže niekto nakúpiť toľko vecí a potom zabudne kufor na letisku,“ prehodila Sofia a pozorne sledovala monitor pred sebou.

Kassandra zrazu zastala uprostred pohybu.

„Je tu aj kniha,“ vybrala veľkú hrubú knihu s názvom Malý život. „Príbeh o láske a obetavosti,“ čítala nahlas. Potom knihu prelistovala.

„Nemám rada ľudí, ktorí si podčiarkujú vety v knihách. Je to barbarské. Ale je to zrejme to najhodnotnejšie z celého obsahu, takže vám za ňu ďakujem.“

„Nič iné tam nie je?“

„Oblečenie, kniha, jedna energetická tyčinka, ktorú určite nebudem skúšať, a vlhké servítky na ruky.“

Sofia nespokojne potriasla hlavou.

„Takto som si to naozaj nepredstavovala. Dúfala som, že to bude zaujímavejšie.“

„Aj ja, lebo ten kufor na mňa zvláštne pôsobil,“ priznala nakoniec Kassandra ticho.

„Ako zvláštne?“

„Neviem to opísať. Jednoducho zvláštne. Akoby ma niečím priťahoval, keď som ho videla na obrazovke. Ale asi to bolo len tým vínom, čo som na narodeniny vypila.“

*